

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Șaisprezece

Al Doilea Vai — Partea a Treia

Jeff Pippenger

2026-06-18

Logica lui Jones

Logica lui Jones, potrivit căreia primul înger din Apocalipsa paisprezece nu poate fi separat de următorii doi îngeri, este de neclintit. Identificarea de către el a legăturii structurale dintre acei trei îngeri și îngerii trâmbițelor este absolut incontestabilă. Fără îndoială, accentul său a fost pus asupra celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, însă logica aplicării lor ca fiind „inseparabil” este la fel de valabilă pentru toți îngerii care i-au precedat.

Deoarece se concentra asupra celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, el nu și-a dus propria logică până la concluzia ei ultimă. În cele din urmă, logica pe care a folosit-o pentru a lega trâmbițele vai a cincea, a șasea și a șaptea de cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece includea, de asemenea, ducerea șirului trâmbițelor până înapoi la primul dintre cei șapte îngeri ai trâmbițelor.

Și am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe.
... Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune. Apocalipsa 8:2, 6.

Seria de îngeri începe cu cei „șapte” îngeri ai trâmbițelor, iar șirul de îngeri din Apocalipsa începe cu prima trâmbiță și continuă până la avertizarea celui de-al treilea înger cu privire la semnul fiarei. Jones are dreptate când identifică o distincție între primele patru trâmbițe și ultimele trei trâmbițe de vai, căci această structură profetică de „patru și trei” se găsește și în biserici și în peceți. Faptul că este întemeiată pe trei martori în cartea Apocalipsei le îngăduie celor care aleg să vadă că șapte, ca simbol, conține de asemenea patru ca simbol și trei ca simbol.

O legătură divină

Ceea ce am identificat în trecutul recent este faptul că primul și al doilea înger din Apocalipsa paisprezece sunt împuterniciți de o profeție de timp a Islamului privitoare la prima și a doua vai, și că împuternicirea celui de-al treilea înger este îndeplinită prin împlinirea celei de-a treia vai la 11 septembrie. Ceea ce identifică aplicarea lui Jones, (deși el nu a formulat punctul meu), este că fiecare înger, de la primul înger al trâmbiței din Apocalipsa opt până la trâmbița celei de-a treia vai din Apocalipsa unsprezece, este legat în chip inseparabil de cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Ei sunt simboluri în cadrul aceleiași linii profetice. Ei trebuie să fie recunoscuți ca atare pentru a înțelege diferitele roluri pe care le reprezintă fiecare dintre îngeri. Așadar, după cum cele șapte biserici, peceți și trâmbițe reprezintă șapte, și de asemenea simbolul lui patru și trei în cadrul simbolismului general al lui șapte (biserici, peceți și trâmbițe), linia îngerilor de la primul dintre cei șapte îngeri ai trâmbiței și până la al treilea înger trebuie să fie privită ca un întreg. Aceasta identifică o linie de unsprezece îngeri.

Cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece reprezintă mesajul de avertizare al mileriiților, care a vestit deschiderea judecății, iar după aceea mesajul de avertizare al celor o sută patruzeci și patru de mii, care vestește încheierea judecății.

Cele șapte trâmbițe reprezintă puteri pe care Dumnezeu le-a folosit, în providența Sa, pentru a aduce judecata asupra națiunilor care impuneau închinarea la soare.

Primele patru trâmbițe identifică pieirea progresivă a Romei de Apus până în anul 427.

A cincea și a șasea identifică prăbușirea Romei Răsăritene din 1449 până în 1453.

Ultimele trei trâmbițe reprezintă islamul celor trei vaiuri.

Îngerul din Apocalipsa zece este Hristos, care Se coboară pentru a împuternici mișcarea la început, iar El Se coboară din nou în Apocalipsa optsprezece, pentru a împuternici mișcarea la sfârșit.

A șaptea trâmbiță a început să sune la 22 octombrie 1844, la deschiderea judecății, care este Ziua Ispășirii antitipică. Trâmbița Jubileului trebuia să fie sunată în Ziua Ispășirii. Prin urmare, la judecată sunt sunate două trâmbițe: trâmbița Jubileului și a șaptea trâmbiță.

Atunci să faci să sune trâmbița jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea; în ziua ispășirii să faceți să sune trâmbița în toată țara voastră. Și să sfințiți anul al cincizecilea și să vestiți libertate în toată țara, pentru toți locuitorii ei: acesta să vă fie un jubileu; și fiecare dintre voi să se întoarcă la moșia sa, și fiecare dintre voi să se întoarcă la familia sa. Anul al cincizecilea să vă fie un jubileu: să nu semănați, nici să secerati ceea ce crește de la sine în el, nici să culegeți strugurii viței voastre netăiate. Leviticul 25:9–11.

Contextul care identifică împrăștierea lui Israel pentru „șapte vremi”, aflat în capitolul imediat următor din Levitic, este expus în versetele care conduc la porunca de a suna din trâmbița jubileului în Ziua Ispășirii.

Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau, țara să țină un sabat pentru Domnul. Șase ani să-ți semeni ogorul, șase ani să-ți tai via și să-i strângi roadele; dar în anul al șaptelea să fie un sabat de odihnă pentru țară, un sabat pentru Domnul: să nu-ți semeni ogorul, nici să-ți tai via. Ceea ce va răsări de la sine din secerișul tău să nu seceri, și strugurii viei tale netăiate să nu-i culegi; căci este un an de odihnă pentru țară. Și sabbatul țării să vă fie hrană: pentru tine, pentru robul tău, pentru roaba ta, pentru sluga ta tocmită și pentru străinul care locuiește la tine, și pentru vitele tale, și pentru fiarele care sunt în țara ta; tot venitul ei să le fie hrană. Și să-ți numeri șapte sabbate de ani, de șapte ori șapte ani; și vremea celor șapte sabbate de ani să-ți fie de patruzeci și nouă de ani. Levitic 25:2–8.

Când Miller a recunoscut, în capitolul douăzeci și șase, judecata împotriva lui Israel pentru călcarea odihnei de Sabat a țării, el a aplicat principiul potrivit căruia o zi reprezintă un an și a descoperit că un an are trei sute șazeci de zile și că de șapte ori trei sute șazeci însemna două mii cinci sute douăzeci de ani de pedeapsă pentru călcarea legământului. Acesta a fost primul adevăr profetic pe care l-a descoperit. El este temelia adevărilor care alcătuiau temelia pe care Hristos a așezat-o prin lucrarea lui Miller. Trâmbița Jubileului este o veste a izbăvirii și a libertății.

A șaptea trâmbiță este Islamul celei de-a treia vai.

Ci în zilele glasului celui de-al șaptelea înger, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit robilor Săi, prorocii. Apocalipsa 10:7.

A șaptea trâmbiță a islamului este un adevăr profetic exterior, iar trâmbița Jubileului este adevărul profetic interior al îndreptării prin credință — izbăvirea de păcat, care, potrivit surorii White, este al treilea înger în adevăr. În perioada când a șaptea trâmbiță sună, taina lui Hristos în voi, nădejdea slavei, va fi desăvârșită pe măsură ce Hristos Își unește Dumnezeirea Sa cu umanitatea celor o sută patruzeci și patru de mii. Cei care atunci primesc sigiliul lui Dumnezeu vor vesti un mesaj de avertizare asemenea unei trâmbițe, reprezentat ca al treilea vai și, de asemenea, ca avertizarea celui de-al treilea înger. Al treilea vai împuternicește solia celui de-al treilea înger atunci când îngerul, care nu este nimeni mai puțin decât Isus Hristos, coboară cu o solie în mâna Sa.

Când identificăm faptul că a fost o profeție de timp a primei și a celei de-a doua vai care a împuternicit solia primului înger și o profeție a celei de-a treia vai care împuternicește solia celui de-al treilea înger, identificăm trâmbițele ca fiind „judecăți aduse asupra Romei ca răspuns la impunerea duminicii”. Aceste judecăți providențiale, îndeosebi ultimele trei trâmbițe ale vaiurilor, se aliniază și sunt paralele cu solia de avertizare a celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Două vaiuri și doi îngeri în istoria millerită, iar cea de-a treia vai și al treilea înger în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. În istoria de început a primului și celui de-al doilea înger, solia deschiderii judecății a fost împuternicită de o împlinire a islamului din prima și a doua vai. În istoria de încheiere a celui de-al treilea înger, solia care anunță închiderea judecății a fost împuternicită de o împlinire a islamului din cea de-a treia vai.

Împuternicirea de la început și de la sfârșit a fost reprezentată de îngerul din Apocalipsa zece și optsprezece, „care nu era nimeni altul decât Isus Hristos”. Mesajul exterior al islamului și mesajul interior al judecății constituie, primul, trâmbița exterioară a celui de-al treilea vai, iar mesajul interior al judecății este trâmbița celui de-al treilea înger. Trâmbița exterioară a islamului este profeția celor două mii cinci sute douăzeci de ani, iar trâmbița interioară a celui de-al treilea înger este cea a celor două mii trei sute de ani. Amândouă au sosit și au răsunat la deschiderea judecății morților și amândouă au sosit din nou la deschiderea judecății celor vii.

Îngerul din Apocalipsa zece a coborât la 11 august 1840 în împlinirea profeției despre islam și, făcând astfel, îngerul a prefigurat coborârea îngerului din Apocalipsa optsprezece printr-o împlinire a unei profeții despre islam. Judecata lui Dumnezeu asupra răzvrătirii legii duminicale din 321 și apoi din nou din 538 este reprezentată de primele șase trâmbițe, iar judecata Sa pentru răzvrătirea curând-venită a legii duminicale este reprezentată de a șaptea trâmbiță, care este al treilea vai și, de asemenea, al treilea înger. Solia de avertizare a începutului judecății de la 22 octombrie 1844 și solia de avertizare a judecății celor vii de la 11 septembrie au fost amândouă întărite de al șaptelea înger în succesiunea pe care a prezentat-o Jones. Șase îngeri ai trâmbițelor în capitolele opt și nouă, apoi în capitolul zece coboară îngerul care nu este o persoană mai prejos decât Isus Hristos. El este al șaptelea în succesiunea îngerilor, urmat în capitolul unsprezece de al treilea vai, care este a șaptea trâmbiță ce a început să sune în 1844, dar este al optulea în seria de

îngeri care conduc la al nouălea, al zecelea și al unsprezecelea înger din Apocalipsa paisprezece.

Solia celui de-al treilea înger nu poate fi izolată de soliile primului și celui de-al doilea înger, dar nici nu poate fi separată de cele șapte trâmbițe ale judecății lui Dumnezeu asupra apostaziei. Primele patru trâmbițe ale judecății din capitolul opt al Apocalipsei identifică prăbușirea progresivă a Romei de Apus după prima lege duminicală a lui Constantin din anul 321 și au început odată cu împărțirea imperiului în răsărit și apus, făcută de el în anul 330.

„Când națiunea noastră, în consiliile ei legislative, va promulga legi pentru a lega conștiințele oamenilor în ce privește privilegiile lor religioase, impunând păzirea duminicii și exercitând putere opresivă împotriva celor care păzesc Sabatul zilei a șaptea, Legea lui Dumnezeu va fi, în toate scopurile și în toate privințele, făcută fără putere în țara noastră; iar apostazia națională va fi urmată de ruina națională.” Review and Herald, 18 decembrie 1888.

Principiul potrivit căruia apostazia națională aduce ruină națională a fost adus asupra națiunii lui Constantin, începând cu primele patru trâmbițe, care au dus Roma Occidentală la sfârșitul ei până în anul 476. Roma Orientală a ajuns la sfârșitul ei în 1453, deși, din punct de vedere profetic, își pierduse suveranitatea națională la 27 iulie 1449. Spre deosebire de Babilon, care a fost răsturnat într-o singură noapte, Roma, atât cea occidentală, cât și cea orientală, a fost adusă progresiv la sfârșitul ei. Prăbușirea Romei Occidentale sub primele patru trâmbițe până în 476 reprezintă prăbușirea Statelor Unite sub patru trâmbițe, ceea ce, la un anumit nivel, reprezintă cele patru generații ale Statelor Unite care au început în 1798 și se încheie la legea duminicală. Aceste patru generații sunt paralele cu cele patru generații ale adventismului, care sunt paralele cu primele patru biserici din Apocalipsa 2 și cu cele patru urâciuni în intensificare din capitolul opt din Ezechiel și cu cele patru valuri de lăcuste din cartea lui Ioel.

Căci așa zice Domnul Dumnezeu: Cu atât mai mult când voi trimite asupra Ierusalimului cele patru judecăți cumplitе ale Mele: sabia, foametea, fiara nimicitoare și ciuma, ca să nimicesc din el om și dobitoc? Ezechiel 14:21.

A cincea și a șasea trâmbiță au doborât Roma de Răsărit, iar Roma de Răsărit, în relație profetică cu Roma de Apus, reprezintă statul. Roma de Apus reprezintă biserica. Roma de Apus reprezintă, de asemenea, Statele Unite, care sunt cucerite mai întâi, așa cum a fost Roma de Apus.

„Când America, țara libertății religioase, se va uni cu Papalitatea în constrângerea conștiinței și în silirea oamenilor să cinstească sabbatul fals, poporul din fiecare țară de pe glob va fi condus să-i urmeze exemplul.” Testimonies, volumul 6, 18.

Primele patru trâmbițe reprezintă cele patru generații ale istoriei americane, iar atunci când Statele Unite cad, tocmai a căzut țara cea slăvită din versetul patruzeci și unu din Daniel unsprezece, iar următorul obstacol este Egiptul, un simbol al celorlalte națiuni ale lumii. Națiunile Unite, care sunt cei zece împărați, consimt apoi să-și dea cea de-a șaptea împărăție papalității, pentru „puțină vreme — un ceas”, în Apocalipsa șaptesprezece. Aceasta are loc la ospățul de ziua de naștere a lui Irod, când el fâgăduiește jumătate din împărăția sa. La ospățul de ziua de naștere a lui Irod, în ceasul acela scrisul apare pe tencuiala zidurilor, iar Belșatar este ucis. Ceasul acela începe la legea duminicală și continuă până la încheierea timpului de probă al omenirii. Cea de-a șaptea împărăție

este cucerită, așa cum este preînchipuit prin dărâmarea zidurilor Constantinopolului, care au căzut în 1453. De la legea duminicală din Statele Unite, așa cum este preînchipuită prin 1449, până la căderea Constantinopolului în 1453 sunt patru ani simbolici. Papalitatea și-a primit rana de moarte în 1798.

În Daniel 11:40, papalitatea a căzut în 1798, la vremea sfârșitului. Apoi, împăratul de la miazăzi a căzut în 1989, la vremea sfârșitului. Statele Unite cad în versetul 41, iar Egiptul cade în versetul 42, iar papalitatea ajunge la a doua și ultima ei cădere în versetul 45.

„Din ridicarea și căderea națiunilor, așa cum sunt făcute lămurit cunoscute în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, trebuie să învățăm cât de lipsită de valoare este simpla glorie exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, asemenea căroră lumea noastră n-a mai văzut niciodată de atunci — putere și măreție care oamenilor din vremea aceea li se păreau atât de stabile și de trainice —, cât de deplin a trecut el! Ca „floarea ierbii”, a pierit. Iacov 1:10. Așa a pierit și împărăția medo-persană, și împărățiile Greciei și Romei. Și astfel pierie tot ceea ce nu-L are pe Dumnezeu drept temelie. Numai ceea ce este legat de scopul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care lumea noastră le cunoaște.” Profeți și regi, 548.

Căderea Statelor Unite (proorocul mincinos) din versetul patruzeci și unu a fost prefigurată prin 1449, iar căderea Egiptului (balaurul) din versetul patruzeci și doi a fost prefigurată prin 1453, iar papalitatea (fiara) ajunge la sfârșitul ei fără ca nimeni să-i vină în ajutor, așa cum a fost prefigurată prin 1798. Proorocul mincinos și balaurul sunt doborâți de puteri ale trâmbițelor, iar fiara este doborâtă de o putere a balaurului.

Numărul patru este un simbol al dizolvării unei împărății. Împărăția lui Alexandru s-a dezintegrat în patru împărății, iar Egiptul a coborât în Marea Roșie în a patra generație, și Israel se închină soarelui în a patra urâciune din Ezechiel opt. Cele patru generații ale protestantismului și republicanismului din fiara pământului au început în 1798 și se încheie la legea duminicală care va veni curând pentru ambele coarne. Cele patru judecăți grele ale lui Ezechiel asupra Ierusalimului ilustrează patru judecăți asupra Statelor Unite, iar acele patru judecăți asupra celei de-a șasea împărății din profeția biblică preînchipuie cei patru ani de la 1449 până la 1453, când a șaptea împărăție din profeția biblică este de acord să dea jumătate din împărăția lor papalității, într-o relație dintre biserică și stat peste care domnește curva din Tir.

Cei patru ani dintre 1449 și 1453 reprezintă pieirea celei de-a șaptea împărății la legea duminicală și, de asemenea, reprezintă perioada pieirii celei de-a opta împărății de la legea duminicală până la închiderea timpului de probă. Cucerirea Egiptului, care este lumea și totodată balaurul dat papalității, este un fractal la începutul perioadei simbolizate de cei patru ani dintre 1449 și 1453. Aceasta identifică căderea Constantinopolului la legea duminicală și apoi din nou când Se ridică Mihail. Când Se ridică Mihail, cei patru îngeri sunt pe deplin dezlegați, potrivit inspirației.

„Am văzut că cei patru îngeri vor ține cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus va fi încheiată în sanctuar, și apoi vor veni cele șapte plăgi de pe urmă.” Early Writings, 36.

Patru diviziuni ale împărăției lui Alexandru, patru trâmbițe asupra Romei de Apus, patru vânturi dezlănțuite asupra Romei de Răsărit, patru judecăți cumplite asupra Ierusalimului, patru vânturi dezlănțuite atunci când papalitatea ajunge la sfârșitul ei, fără ca nimeni să-i vină în ajutor. Având expuse aceste simboluri profetice, vom cerceta a doua nenorocire în contextul aplicării ei la legea duminicală care va veni în curând.

Conciliul de la Florența

În 1439, la Conciliul de la Florența (numit și Uniunea de la Florența), reprezentanții Bisericii Ortodoxe Răsăritene (conduși de împăratul bizantin Ioan al VIII-lea Paleologul și de Patriarhul Constantinopolului) au semnat un decret formal de unire cu Biserica Romano-Catolică. Ei au fost de acord să-l recunoască pe Papa Romei drept capul (autoritatea supremă) al întregii Biserici.

Căci bărbatul este capul femeii, după cum și Hristos este capul bisericii; și El este Mântuitorul trupului. Efeseni 5:23.

Crezul de la Niceea

Împăratul și Patriarhul au acceptat „clauza Filioque” în Crezul de la Niceea, care era un adaos la Crezul de la Niceea, susținând că Duhul Sfânt porcede de la Tatăl și de la Fiul. Crezul de la Niceea este una dintre cele mai importante și mai larg folosite mărturisiri din istoria credinței catolice. Crezul de la Niceea este un rezumat formal al convingerilor catolice fundamentale. El a fost alcătuit inițial pentru a apăra adevărul despre cine este Isus Hristos. În anul 325, a izbucnit o controversă majoră, deoarece un preot numit Arie învăța că Isus a fost creat de Dumnezeu Tatăl și nu era pe deplin Dumnezeu.

Împăratul Constantin a convocat Primul Conciliu de la Niceea pentru a soluționa această chestiune. Conciliul a afirmat cu tărie că Isus este pe deplin Dumnezeu, „de aceeași substanță” cu Tatăl. Crezul a fost ulterior extins la Conciliul de la Constantinopol din 381. Trebuie remarcat în acest punct că Crezul de la Niceea a fost stabilit în istoria lui Constantin cel dintâi și că avea să constituie o chestiune pentru ultimul Constantin, care a fost Constantin al unsprezecelea, ultimul Împărat al Imperiului Bizantin de Răsărit. Constantin cel Mare, care a fost cel dintâi, este înfățișat în mod repetat ca subiect în profeția biblică. El este conducătorul de la începutul imperiului răsăritean și, prin urmare, prefigurează conducătorul de la sfârșitul imperiului răsăritean. Faptul că Crezul de la Niceea este un element atât al istoriei de început, cât și al istoriei de sfârșit trebuie observat de către un student al profeției, dacă înțelege principiul alfa și omega.

În 381, Crezul de la Niceea a fost actualizat cu doctrina Purgatoriului, doctrina Euharistiei, odată cu acceptarea folosirii pâinii nedospite pentru Euharistie, care era o practică latină. Crezul din 381 a acceptat, de asemenea, înțelegerea catolică a păcatului originar și a vieții de apoi. El se încheie cu această formulare-cheie: „De asemenea, definim că sfântul scaun apostolic și Pontiful Roman deține primatul asupra întregii lumi și este adevăratul vicar al lui Hristos.”

La Conciliul de la Florența, o altă versiune actualizată a fost semnată la 6 iulie 1439, cu 14 ani înainte ca Constantinopolul să cadă în mâinile turcilor otomani în 1453. Unirea a fost semnată sub

o puternică presiune politică. Imperiul Bizantin era disperat după ajutor militar din partea Occidentului împotriva otomanilor aflați în înaintare. Când delegații greci s-au întors acasă, acordul a fost respins cu fermitate de majoritatea clerului, a monahilor și a oamenilor de rând din Răsărit. Cei mai mulți dintre episcopii care l-au semnat și-au retras mai târziu sprijinul. Unirea nu a fost niciodată pusă pe deplin în aplicare și a fost repudiată în mod oficial de Biserica Ortodoxă Răsăriteană în anii următori. Până în momentul căderii Constantinopolului în 1453, unirea se prăbușise deja în mod efectiv. Ea este adesea descrisă de istorici ca o unire politică ce a eșuat din cauza unei profunde rezistențe teologice, culturale și populare.

La Primul Sinod de la Niceea din 325 a fost adoptat Crezul de la Niceea. Acesta este situat cu cinci ani înainte de anul 330, când s-au încheiat cei 360 de ani din Daniel unsprezece, versetul douăzeci și patru, reprezentați ca o „vreme”.

El va intra pe neașteptate chiar și în locurile cele mai mănoase ale provinciei; și va face ceea ce nici părinții lui, nici părinții părinților lui n-au făcut; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile; da, își va urzi planurile împotriva cetățuilor, însă numai pentru o vreme. Daniel 11:24.

Anul 31 î.Hr. și anul 330 marchează amândouă „vremea hotărâtă” din versetele douăzeci și șapte și douăzeci și nouă din Daniel unsprezece.

Și inima amânduror acestor împărați va fi îndreptată spre a face rău, și vor spune minciuni la aceeași masă; dar nu vor izbuti, căci sfârșitul va fi tot la vremea hotărâtă. ... La vremea hotărâtă se va întoarce și va veni spre miazăzi; dar nu va mai fi ca întâia dată, nici ca cea din urmă. Daniel 11:27, 29.

Începutul (330) și sfârșitul (1449–1453) liniei profetice a Romei răsăritene sunt reprezentate de primul și ultimul împărat Constantin. Alfa și omega liniei profetice a Romei răsăritene, numită Imperiul Bizantin, sunt legate de încheierea celor trei sute șazeci de ani ai Romei imperiale, care a domnit în mod suprem de la bătălia de la Actium, din anul 31 î.Hr., până în anul 330, iar apoi mai departe până în 1453. Înainte de bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr., Marcu Antoniu și Cezar Augustus au rostit minciuni la aceeași masă, care nu au propășit. Înainte de anul 330, în 325, a fost adoptat Crezul de la Niceea. Înainte de anul 1453 a fost adoptată versiunea actualizată a aceluiași Crez de la Niceea. Înainte de 31 î.Hr., două figuri politice au rostit minciuni la aceeași masă. În 325, minciunile spirituale au fost rostite la aceeași masă. Acei doi martori identifică minciunile politice și spirituale care au fost adoptate în 1439 la Conciliul de la Florența. Acel Crez de la Niceea actualizat a fost numit Decretul Unirii.

Primul reper al minciunilor la aceeași masă a avut loc înainte de anul 31 î.Hr. și a fost între două facțiuni politice ale Romei păgâne. Timpul hotărât pentru acele minciuni a fost anul 31 î.Hr. și a constat în Augustus, un simbol al Romei, împotriva unei confederații a unui bărbat și a unei femei reprezentând Egiptul. Al doilea set de minciuni a fost în 325, iar timpul hotărât a fost 330. Al treilea set de minciuni a fost în 1439, iar timpul hotărât a fost 1449–1453. Cei aflați la masă în 1439 reprezentau Roma apuseană și răsăriteană, Roma răsăriteană urmărind un obiectiv politic prin acceptarea unui argument religios. 31 î.Hr., urmat de 330 și apoi de 1453, reprezintă o triplă aplicare a liniei Romei.

Amenințarea politică reprezentată de alianța dintre Marc Antoniu și Cleopatra prefigura amenințarea spirituală a ereziei arianismului din 325, care, la rândul ei, prefigura amenințarea politică și religioasă a turcilor islamici din 1439.

Doctrinile Crezului de la Niceea sunt minciuni și nu este niciun adevăr în ele. Documentul semnat la 6 iulie 1439, la Conciliul de la Florența, a fost numit Decretul de Unire și reprezenta aceleași minciuni și încă altele. Când delegații s-au întors la Constantinopol în 1439, au fost întâmpinați cu mânie și cu acuzații de trădare. Se răspândise zicala: „Mai bine turbanul turcesc decât mitra Papei.”

Unirea a fost semnată în principal deoarece împăratul bizantin avea nevoie disperată de ajutor militar din partea Occidentului împotriva otomanilor. Odată ce a devenit limpede că foarte puțin ajutor militar (sau deloc) urma să vină, sprijinul pentru unire s-a risipit. În 1450–1451, mai multe sinoade răsăritene au respins unirea, iar după căderea Constantinopolului în 1453, unirea a fost abandonată cu desăvârșire. Rezultatul final al Decretului de Unire de la Florența este considerat de Biserica Ortodoxă Răsăriteană drept un sinod eșuat și respins. Acesta nu este recunoscut ca valid. Biserica Romano-Catolică, însă, îl consideră în continuare un conciliu ecumenic valid.

Stabilim logica pentru a înțelege cum caracteristicile profetice ale celui de-al doilea vai se repetă în istoria celui de-al treilea vai. Profetia de o sută cincizeci de ani a primului vai a început la 27 iulie 1299 și s-a încheiat la 27 iulie 1449.

1449

Constantin al XI-lea Paleologul s-a născut în 1404 și a domnit din ianuarie 1449 până la 29 mai 1453. El a fost ultimul împărat al Imperiului Roman de Răsărit (Bizantin), care dănuise peste 1.100 de ani. El a condus cu curaj apărarea Constantinopolului în timpul asediului otoman din 1453, având doar aproximativ 7.000 până la 8.000 de apărători împotriva armatei lui Mehmed al II-lea, de peste 80.000 de oameni. A murit luptând pe zidurile cetății la 29 mai 1453, când Constantinopolul a căzut în cele din urmă. Trupul său nu a fost niciodată identificat în mod concludent. Moartea sa a marcat sfârșitul Imperiului Roman (ultima continuare directă a imperiului întemeiat de Augustus în anul 27 î.Hr.).

El este pomenit în istoria greacă și în tradiția ortodoxă ca o figură eroică — adesea numit în legendă „Împăratul de Marmură” (credința că într-o zi se va întoarce pentru a salva Constantinopolul).

Ioan al VIII-lea Paleologul (1392–1448) a fost penultimul împărat bizantin, care a domnit între 1425 și 1448. El a fost fiul cel mare al împăratului Manuel al II-lea Paleologul și fratele mai mare al lui Constantin al XI-lea. Ioan al VIII-lea și-a petrecut cea mai mare parte a domniei încercând cu disperare să salveze muribundul Imperiu Bizantin de otomani. În 1439, a călătorit personal în Italia și a prezidat Conciliul de la Florența, unde el și delegația ortodoxă răsăriteană au fost de acord, temporar, să se reunifice cu Biserica Romano-Catolică și să-l accepte pe Papă ca întâistătător al Bisericii. Și Constantin cel Mare prezidase Conciliul de la Niceea. Ioan al VIII-lea spera că această unire cu papalitatea va aduce ajutor militar din Apus împotriva turcilor, însă unirea era profund nepopulară la Constantinopol și, în cele din urmă, a eșuat. Ioan al VIII-lea a murit în 1448 (din

cauze naturale), cu numai cinci ani înainte ca Constantinopolul să cadă în 1453. Fratele său, Constantin al XI-lea, a devenit apoi împărat și a murit apărând orașul.

Când Ioan al VIII-lea a murit în 1448, fratele său, Constantin al XI-lea, a fost ales ca succesor. Până în 1448, Imperiul Bizantin devenise un mic stat vasal, iar otomanii exercitau o influență semnificativă asupra celui care ședea pe tronul din Constantinopol. La 27 iulie 1449, s-a petrecut un eveniment politic de mare însemnătate în ultimii ani ai Imperiului Bizantin. Împăratul bizantin Ioan al VIII-lea Paleologul murise mai devreme, în 1448. Fratele său, Constantin al XI-lea Paleologul (ultimul împărat), a fost proclamat împărat în Constantinopol. Totuși, înainte ca Constantin al XI-lea să urce oficial pe tron, el a trimis soli la sultanul otoman (Murad al II-lea) și a cerut permisiunea de a domni. Sultanul a acordat această permisiune și abia atunci Constantin al XI-lea a fost încoronat în mod oficial și recunoscut ca împărat. Acest act a fost privit ca predarea de bunăvoie a independenței bizantine. Pentru prima dată, un împărat bizantin recunoștea în mod deschis că domnea numai cu îngăduința turcilor otomani. Numai patru ani mai târziu, în 1453, Constantinopolul a căzut în mâinile otomanilor.

Trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile după 27 iulie 1449, la 11 august 1840, turcii au căutat protecție împotriva Egiptului, supunându-se celor patru mari puteri europene, împlinind astfel profetia despre un ceas, o zi, o lună și un an. Acum am așezat logica necesară pentru a aplica prima și a doua nenorocire la legea duminicală care urmează să vină în curând. Petru, ca simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii, reprezintă mișcarea îngerului al treilea, iar William Miller reprezintă mișcarea din primul și al doilea înger. Ambele mișcări sunt asociate cu „chei”.

Și voi pune pe umărul lui cheia casei lui David; va deschide, și nimeni nu va închide; va închide, și nimeni nu va deschide. Isaia 22:22.

Și Eu îți spun ție: tu ești Petru, și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica; și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:18, 19.

Vom aborda bătălia de la Ninive în articolul următor ca fiind „cheia” care nu doar deschide adâncul fără fund, ci și cheia profetică ce aliniază întreaga mărturie a lui Daniel unsprezece într-o ordine desăvârșită. În visul lui Miller, „cheia” atașată de cufăr era metoda de studiu biblic a lui Miller. Dovedirea prin texte a istoriei millerite, combinată cu „precept peste precept” în istoria celui de-al treilea înger, este cheia care îngăduie cheii din Apocalipsa nouă să descuie și să alinieze în ordine istoria ascunsă a mesajului extern al versetului patruzeci.

Ne vom continua considerațiile în articolul următor.

„Pentru profet, roata în mijlocul unei roți, înfățișările ființelor vii legate de ele, toate păreau complicate și de neexplicat. Dar mâna Înțelepciunii Infinite este văzută printre roți, iar ordinea desăvârșită este rezultatul lucrării ei. Fiecare roată lucrează în armonie desăvârșită cu fiecare dintre celelalte.” Testimonies to Ministers, 214.